

Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Vossen). Jeg læste i Sommer en Beretning fra et Agerarmøde, ved hvilket man fandt det mærkeligt, for ikke at bruge et stærkere Udtryk, at Folkethinget havde vist Mangel paa Egne og Interesse for Sagen ved at vælge, jeg tror, en afskediget Lieutenant — sagde man — til Ordfører i saadanne Agerarvsørgsmaal. Det passer til saadan et Thing som dette Folkething. Vi maa tage de Kræfter, vi have; vi ere Smaafolk, og hvor kunne vi maale os ved Overveielserne i de Spørgsmaal eller i noget Spørgsmaal med politiske Modstandere, der komme sammen ved de forskellige Møder. Vigesom jeg nu imidlertid veed, at den Mand, vi havde valgt til Ordfører, i faare mange Aar har beskæftiget sig med Landbruget, saaledes har jeg ogsaa en Forestilling om, at han er lige saa meget Aгрar som Ministereens Ordførere her i Thinget. Det skal jeg nu imidlertid lade staa hen; jeg lader Grundene tale. Det ærede Medlem gaar ud fra det Standpunkt, at Landbruget har i dette Spørgsmaal Ret til at kræve Bistand af Lovgivningsmagten mod Bedrag. Det staar jeg fuldt ud paa. Det var den nugældende Smørlovs Tanke og Hensigt, og Hensigten er jo væsentlig naaet. Loven sagde: Hver Ting for sig. Margarinen skal gaa uden sit eget Navn og i sin egen Uniform: den ovale, og Straf for den, der giver dette Produkt ud for Andet end det er. Der er en Bevægelse paa dette Omraade, som baade Forbrugere og Producenter af Natursmørproduktet efter min Formening have Krav paa, at der tages Hensyn til fra Statens Side, og det er ogsaa min Mening, at de Erfaringer, som man i de sidste Aar har indhentet, skulle benyttes til yderligere og bedre at gennemføre Lovens Tanke, uden at man dog i Handel og Wandel skal have Politibetjente eller Revisorer paa enhver Finger; thi saa bliver det overhovedet umuligt for disse Folk at virke her i Landet. Kan der i denne Retning tages yderligere Foranstaltninger, ligger det indenfor Lovens Tanke. Landbruget har, som jeg allerede har antydnet, Krav paa megen Assistance af Lovgivningsmagten, men paa dette Punkt mener jeg ikke, at det med Rette kan kræve Andet. Jeg tror heller ikke, at England virkelig forlanger eller ønsker Andet. Englænderne bruge jo nemlig som sagt baade ægte Smør og Margariner, ere Forbrugere af begge Dele, og de sætte Pris paa, at de hos den redbelige Kjøbmand, i den Butik, hvor de hente deres Varer, kunne virkelig faae, hvad de ville have, idet de antage, at deres Kjøb-

mand, naar han forskriver Margariner, da faar den, og naar han forskriver ægte Smør, da faar dette og netop af den Klasse, han ønsker. At gaa anderledes frem vil efter min Betragtning kunne blive til Glæde for Producenterne selv, i alt Fald for den langt overveiende Del af Producenterne og paaføre dem en Tvang til ikke at benytte paa den fordelagstige Maade den kommende Udvikling, en Tvang, som de ikke selv kunne frigjøre sig for, da det ikke staar i deres Magt at forandre Lovgivningen, i alt Fald ikke gennem Folkethinget. Desuden skjøner jeg ikke rettere, end at, naar vi gaa med Loven, der er et indirekte Forbud, eller fastsætte skarpe Straffebestemmelser, er det stridende mod al forstandig Lovgivning. Det er under Tider som disse, da vi ikke afværge — jeg tror, vi kunde det — Sult og Nød, at forbyde et sundt og godt Næringsmiddel og at paatvinge Folk at kjøbe noget Andet, som de ikke have Raad til at anskaffe. Man vil endvidere efter min Mening ogsaa derigjennem blive uretfærdig mod den langt overveiende Del af Samfundet. Hele denne Bevægelse er hidset op, og Mange ere gaaede med uden albeles at overveie, at her i Folkethinget er Stedet, hvor man skal sætte en Stopper derfor og bringe Folk til Estertante. Min Overbevisning er, at Mangfoldige af dem, der nu følge Strømmen, en Gang ville sige, at det var godt, vi havde et Folkething med den fornødne Almensands til at sætte en Stopper for den Ensidighed, fra hvilken Side den end kommer, som naturlig kan komme efter en saadan Bevægelse som denne. Naar jeg siger den „langt overveiende Del af Befolkningen“, da vil jeg blot gjøre opmærksom paa, at til Proprietær- Gaardmands- og Jorpagterstanden hører af Hovedpersoner, Mænd og Kvinder og Tilhørende udenfor Lyndeklassen, altsaa nærmest Familier, i Alt 323,265 Mennesker. Jeg har altsaa ikke taget Husmænd, Indsiddere og Aftægtsfolk med. Lad os da tage disse med og hele Lyndeklassen. Den kan rigtignok efter min Formening ikke tages med i den Betydning, thi jeg er ikke overbevist om, at det ærede Medlem for Skanderborg (F. Sørensen) har Ret, naar han siger, at en Karl, der nu faar en Løn af 125 Kr., vilde faae mere, hvis vi forbyde Forhandlingen af Kunstsmør. Jeg tror, at det er den Slags Ting, som man skulde være stabt som en Hollænder for rigtig at følge dem. Tage vi altsaa Proprietærer, Gaardmænd, Jorpagtere, Husmænd, Indsiddere og Gartnere under Et og tage Hovedpersonerne, altsaa alle Husmænd, Arbeidsmænd osv., som direkte tage